

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 11. studeni 2018. [\[Multimedia\]](#)

Siromašna udovica – uzor kršćanskog života koji treba nasljedovati

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnjom zgodom iz Evanđelja (usp. Mk 12, 38-44) zaključuje se niz Isusovih pouka u jeruzalemskom hramu i naglašava dvije oprečne vrste ljudi: pismoznanca i udovicu. Ali zašto su oprečne? Pismoznancac predstavlja važne, bogate, utjecajne ljude; druga – udovica – predstavlja posljednje, siromašne, slabe. Zapravo se odlučni Isusov sud prema pismoznancima ne odnosi na čitavu tu kategoriju, već na one među njima kojima se razmeću svojim društvenim položajem, vole se kititi naslovom „rabina“, tj. učitelja, vole da ih se poštuje i zauzimati prva mjesta (usp. rr. 38-39). Što je još gore, njihova je razmetljivost prije svega vjerske naravi, jer – kaže Isus – vole „duge molitve“ (r. 40) i služe se Bogom prisvajajući si ulogu branitelja njegova zakona. A taj stav nadmoći i ispraznosti dovodi ih do toga da preziru zapostavljene i one koji žive u nepovoljnom materijalnom položaju, kao što su udovice.

Isus raskrinkava taj izopačeni mehanizam: prokazuje tlačenje slabih kao oruđe kojim se pojedinci služe pod izlikom vjerskih motiva i jasno poručuje da je Bog na strani posljednjih. I da bi tu pouku učenicima duboko usadio u srce pruža im živi primjer: siromašnu udovicu čiji je društveni položaj nevažan jer nema muža koji bi mogao braniti njezina prava i koja je stoga postajala lakim plijenom beskrupuloznih vjervnika, jer su ti vjervnici progonili slabe da im plaćaju. Tu ženu koja odlazi u hramsku riznicu ostaviti svega dva novčića, sve što joj je ostalo i koja daje svoj prilog pokušavajući proći nezapaženo, gotovo sramežljivo. No, upravo u toj poniznosti ona obavlja čin bremenit vjerskim i duhovnim značenjem. Ta gesta puna žrtve ne promiče Isusovu pogledu, koji štoviše u njemu vidi sjaj potpunog sebedarja kojem želi poučiti svoje učenike.

Učenje koje nam Isus danas nudi pomaže nam da dozovemo u pamet ono što je bitno za naš život i potiče konkretan i svakodnevni odnos s Bogom. Braćo i sestre, Gospodinova mjerila se razlikuju od naših. On ljude i njihova djela različito vrednuje: Bog ne mjeri količinu nego kvalitetu, istražuje srce, gleda na čistoću nakanâ. To znači da bismo se mi u svom „davanju“ Bogu u molitvi i drugima

u ljubavi uvijek trebali kloniti ritualnosti i formalizma, kao i logike proračunatosti, i ono mora biti izraz besplatnosti, kao što je Isus učinio s nama: on nas je spasio besplatno; nije nam naplatio otkupljenje. Spasio nas je besplatno. I mi moramo sve činiti kao izraz besplatnosti. Eto zašto Isus pokazuje na tu siromašnu i velikodušnu udovicu kao uzor kršćanskog života koji treba nasljedovati. Ne znamo njezino ime, ali poznajemo njezino srce – susrest ćemo je na nebu i sigurno ćemo je otići pozdraviti; i to je ono što vrijedi pred Bogom. Kad nas obuzima napast želje za pokazivanjem pred drugima i da nabrajamo naša djela altruizma, kad smo previše zainteresirani za pogledom drugih ljudi i – dopustite mi da upotrijebim tu riječ – kad radimo od sebe „paunove“, sjetimo se te žene. Bit će to dobro za nas: pomoći će nam da se oslobodimo onog suvišnog i okrenemo se onome što je stvarno važno i da ostanemo ponizni.

Neka nas Djevica Marija, siromašna žena koja se potpuno posvetila Bogu, podupre u odluci da dadnemo Gospodinu i našoj braći ne nešto od sebe, već sebe same, u jednom poniznom i velikodušnom prinošenju.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, jučer je u Barceloni upriličena beatifikacija oca Teodora Illere del Olma i petnaest drugova mučenika. Riječ je o trinaest Bogu posvećenih osoba i tri vjernika laika. Kongregaciji sv. Petra u okovima pripadalo je devet redovnika i vjernikâ laikâ; tri redovnice bile su kapucinke Majke Božanskog Pastira a jedna franjevka Presvetoga Srca. Novi su blaženici ubijeni zbog svoje vjere, u različitim mjestima i na različite datume, tijekom rata i vjerskog progona prošlog stoljeća u Španjolskoj. Uzdignimo hvalu Gospodinu za ove hrabre svjedoke i molim jedan pljesak za njih!

Danas je stota godišnjica završetka Prvog svjetskog rata, kojeg je moj prethodnik Benedikt XV. nazvao „uzaludnim pokoljem“. Zato će se danas, u 13.30 sati po talijanskom vremenu, oglasiti zvona diljem svijeta, pa tako i ona na Bazilici sv. Petra. Povijesna stranica Prvog svjetskog rata za sve je ozbiljno upozorenje da se odbaci kulturu rata i traže sva legitimna sredstva za okončanje sukoba i krvoprolića kojima su još uvijek pogođeni neki dijelovi svijeta. Čini se da ne učimo. Dok se molimo za sve žrtve te strašne tragedije recimo snažno: ulažimo u mir, a ne u rat! I kao primjer uzmimo velikog svetog Martina iz Toursa, kojeg se danas spominjemo: prerezao je svoj plašt na dva dijela i podijelio ga s jednim siromahom. Neka ova gesta ljudske solidarnosti pokaže svima put ka izgradnji mira.

Sljedeće nedjelje obilježava se Svjetski dan siromaha, s mnogim inicijativama evangelizacije, molitve i dijeljenja. I ovdje je na Trgu sv. Petra postavljena zdravstveni kompleks a u kojem će se tjedan dana pružati zdravstvene usluge onima koji su u nevolji. Nadam se da će ovaj Dan potaknuti sve veću pozornost na potrebe posljednjih, marginaliziranih i gladnih.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana